

گزارش

۱۱ چهره مردمی سال ۹۷ معرفی شدند

بیش از ۳۰ نفر از چهره‌های شناخته‌شده حوزه‌های اجتماعی، فرهنگی، هنری، سیاسی، علمی و دانشگاهی اعضای هیات انتخاب چهره‌های برگزیده‌ای بودند که در روزهای گذشته با آرای خود گزینه‌های پیشنهادیشان به‌عنوان ۱۱ چهره برگزیده را مشخص کردند.

۱۱ نفر به‌عنوان چهره‌های مردمی به مرحله نهایی انتخاب چهره سال برنامه تلویزیونی «فرمول یک» راه پیدا کردند. این ۱۱ نفر از بین ۴۰ گزینه مرحله نیمه‌نهایی این برنامه و توسط هیات انتخاب توانستند به مرحله پایانی برسند.

بیش از ۳۰ نفر از نخبگان شناخته شده حوزه‌های اجتماعی، فرهنگی، هنری، سیاسی، علمی و دانشگاهی اعضای هیات انتخاب چهره‌های مردمی بودند که در روزهای گذشته با آرای خود گزینه‌های پیشنهادی خود به‌عنوان ۱۱ چهره برگزیده را مشخص کردند.

در هیات انتخاب و اعلام نظر شخصیت‌های علمی، فرهنگی و اجتماعی ازجمله سورنا ستاری معاون علمی رئیس جمهور، نرگس آبیار و محمدحسین مهدویان کارگردانان سینما، علی مطهری، طیبه سیاووشی، زهرا سعیدی، بهروز نعمتی و الیاس حضرتی از نمایندگان مجلس، دکتر رضا پورحسین، دکتر خیامی، محمدحسین نرجبیار و دکتر محمدحسین صوفی از چهره‌های رسانه‌ای، دکترمحمد درویش کارشناس محیط‌زیست، علیرضا فغانی داور بین‌المللی فوتبال، دکتر بذریاش و دکتر مقدم‌فر از چهره‌های فرهنگی، آرش خوشخو روزنامه‌نگار، سعید اوحدی رئیس سازمان فرهنگی، هنری شهرداری تهران، مرتضیبرزگر نویسنده و... حضور داشتند.

علاوه‌بر رای هیات انتخاب، پخش اصلی آرای تعیین‌کننده این مرحله رای و نظر مستقیم مردمی بود که از طریق شبکه‌های اجتماعی مختلف جمع‌آوری و اعلام شد و در تعیین گزینه‌های برگزیده نقش اصلی را ایفا کرد.

پس از شمارش مجموع آرای ثبت شده، ۱۱ چهره برگزیده که بیشترین رای را به‌دست آوردند به این شرح مشخص شد. ترتیب اعلام اسامی براساس حروف الفباست.

اسماعیل آذری‌نژاد؛ روحانی قصه‌گو و فعال در حوزه کودکان مناطق محروم در استان کهگیلویه و بویراحمد.

عصمت‌احمدیان؛ مادر شهید کارآفرین برای زنان اهوازی است.

یوسف اصلانی؛ فعال حوزه توانبخشی و کارآفرینی برای معلولان است. طناز پجری؛ پزشکی که با مهاجرت معکوس از هلند به ایران برگشته است. نورالدین توسلی؛ چوپان اهل ایلام که حین مراقبت از گوسفندان اقدام به کاشت درخت می‌کند.

زینبا عزیزی؛ چهارمین زن موفق روستایی جهان در سال ۲۰۱۸ اهل قصرقند سیستان و بلوچستان.

محمدرضا عموزاده؛ قاضی اهل گلستان که به جای صدور حکم زندان احکام فرهنگی صادر می‌کند.

حاج کاظم کبیرصابر؛ چای فروش با انصاف تبریزی که حتی وزن پاکت کاغذی را از وزن چای کم می‌کند و می‌فروشد.

نرگس کلباسی؛ زن جوانی که زندگی خود را وقف کمک به زلزله‌زدگان کرمانشاه کرده است.

لعبت گرانیپایه؛ معروف به جراح نیازمندان که ۵۴هزار ویزیت و ۱۵۰۰ جراحی رایگان انجام داده است.

مجتبی محمدی؛ سرباز خوزستانی که در حادثه تروریستی اهواز جان چند نفر را نجات داد.

علی ضیا مجری و تهیه‌کننده برنامه فرمول یک در این رابطه می‌گوید؛ ایده و استراتژی اصلی ما برای پیگیری و ساخت برنامه‌ای با هدف انتخاب چهره برگزیده سال با رویکرد اجتماعی، تلاش برای دیدن افرادی در بطن جامعه است که با وجود کارهای بزرگ و مهم‌شان تا کنون به هر دلیلی آن طور که باید یا دیده نشده‌اند یا کمتر دیده شده‌اند.

چارسو

دونالد ترامپ برنده تمشک طلایی

«تمشک طلایی» جایزه‌ای برای شناخت بدترین‌های هالیوود است. این جایزه توسط جان جی. بی‌ویلسون روزنامه‌نگار آمریکایی ابداع شد و در رشته‌های کارگردانی، بدترین بازیگر نقش اول مرد، بدترین بازیگر نقش مکمل مرد، بدترین بازیگر نقش اول زن و بدترین بازیگر نقش مکمل زن اهدا می‌شود. اولین مراسم جوایز تمشک طلایی در ۳۱ مارس ۱۹۸۱ برگزار شد. روز گذشته بنیاد اهدای جوایز تمشک طلایی بدترین‌های سینمایی سال ۲۰۱۸ را معرفی کرد. در میان برندگان فیلم «هولمز و واتسون» که با کسب ۶نمره‌ای از پش‌تازان بدترین فیلم‌ها بود با دریافت جوایز بدترین فیلم، بدترین کارگردان برای ایتن کوهن، کارگردان این فیلم، بدترین بازیگر مرد مکمل برای جان سی. رابلی و بدترین دنباله، از دیگران جلو افتاد. در عین حال دونالد ترامپ رئیس‌جمهور آمریکا برای حضور در نقش خود در دو مستند «مرگ یک ملت» و «فازنهایت ۹/۱۱» جایزه بدترین بازیگر مرد را گرفت. ملیسا مک کارتی نیز برای بازی در دو فیلم «قاتلان وقت خوش» و «زندگی پارتی» بدترین بازیگر زن سال شد. جایزه بدترین بازیگر مکمل زن نیز به کیلیان کانوی برای ایفای نقش در «فازنهایت ۹/۱۱» داده شد. جایزه بدترین فیلم‌نامه نیز به «۵۰ طیف آزادی» نوشته نائل لئونارد بر مبنای رمان ای. ال. جیمز رسید.

افشین حیدری

روزنامه‌نگار

صحبت از شورای نظارت بر موسیقی صداوسیما که به میان می‌آید، ناخودآگاه ذهن‌مان می‌رود به سمت اینکه هر نوع موسیقی پخش شده از رسانه ملی باید از این کانال رد شود. اما وقتی در اصل ماجرا ریز می‌شویم، می‌بینیم که بر خلاف اسم آن خیلی از کارها بدون آمدن در شورا از شبکه‌ها پخش می‌شوند. حتی بعضی کارهای رد شده در شورا نیز با اختیار مدیریت پخش، سر از شبکه‌ها در می‌آورند. این ابهام وظیفه در شورای نظارت بر موسیقی صداوسیما بهانه‌ای شد تا با بیژن ارژن یکی از اعضای این شورا به گفت‌وگو بنشینیم. فردی که با وجود داشتن مسئولیت در رسانه ملی از گفتن خیلی چیزها واهمه ندارد و با بیان شفاف و لهجه شیرین کرمانشاهی خود انتقادهایی را به تصمیم‌های مدیران شبکه و برخوردهای سطحی آنان با موسیقی دارد.

فعالان موسیقی کشور در چند سال اخیر از افزایش قدرت مافیای موسیقی خبر داده و نسبت به ضریب نفوذ آنها در رسانه ملی، هشدار داده‌اند. اظهارات بیژن ارژن می‌تواند، هشدار جدی درخصوص بایسته‌های انضباطی و نظارت بر حضور خوانندگان تازه وارد در قاب تلویزیون باشد.

گفت‌وگوی «فرهیختگان» با بیژن ارژن عضو شورای نظارت بر موسیقی صداوسیما را در ادامه می‌خوانید.

می‌خواستیم در مورد نظارت‌های شورا باندیم و اینکه آیا تمام کارهایی که در شبکه‌های سیما و رادیو پخش می‌شود، از فیلتر شمارد می‌شود؟

در ابتدا باید بگویم نظمی که در این شورا حاکم است به مراتب بسیار بهتر از سال‌های قبل است. مادر این شورا کارهایی که از بیرون می‌آید را ملاحظه می‌کنیم و مواردی که در آنها از نظر ویرایشی یا محتوایی ایراد داشته باشد را بررسی و دوباره به ترانه‌سرا یا آهنگساز آن اثر ارجاع می‌دهیم تا مجدداً تصحیح شود. این شورا تقریباً طبق وظایفی که در جارت کاری آن تعریف شده است، نظارت بر کل موسیقی که در رادیو و شبکه‌های سیما پخش می‌شود را در دستور کار خود دارد ولی گاهی وقت‌ها به علت تعجیل در پخش کاری و در دسترس نبودن اعضای شورا برای تشکیل جلسه باعث می‌شود مدیران با اختیارات نظارتی خود اقدام به پخش آن کنند.

نسبت به گذشته پخش موسیقی‌های پاپ با صداوسیما بیشتر شده است. دلیل این موضوع را باید در تغییر رویه مدیران جست‌وجو کرد یا نگاه افرادی که در عضویت شورا هستند؟

کسانی که در مقام عضو شورا حضور دارند همگی از خانواده موسیقی هستند و نظرات کارشناسی می‌دهند و در انتخاب آثار کمتر نظرات سلیقه‌ای خود را به کار می‌برند. اصل شورایی بودن هم بر همین منوال است و همه اعضا بحث می‌کنند تا در آخر به یک نظر واحدی برسند. اینکه فلان خواننده مشکل پخش دارد یا اینکه متن ترانه فلان کار از کدام ترانه سراسر

فرهنگ

در گفت‌وگوی «فرهیختگان» با بیژن ارژن، شاعر و عضو شورای نظارت بر موسیقی صداو سیما مطرح شد

در مجوز فقط به محتوای ترانه توجه می‌کنیم

آن سوی آب را در کارهای خود دارند. این موضوع از کجا نشأت می‌گیرد؟

افرادی که در شورا هستند تقریباً از بزرگان حرفه خود هستند ولی این موضوع دلیل نمی‌شود که نسبت به هزاران قطعه موسیقی تولیدی اشراف داشته باشند. حتی شاید ناخودآگاه و بدون قصد و غرض آهنگساز از اثری که قبلاً پخش شده است، الهام گرفته باشد و آن را در کار خود استفاده کند و این موضوع نباید خیلی بزرگ جلوه کند که بخواهیم اتهامی را متوجه هنرمند یا مسئول خاصی کنیم. به نظرم میل به تغییر مثل تمام ابعاد زندگی انسان در حوزه موسیقی هم جاری است. همان‌طور که در گذشته نوع پوشش خاصی وجود داشت و الان از آن دیگر استفاده نمی‌شود در حوزه موسیقی هم ما نیاز به دگردیسی داریم و نباید خیلی منکی به آثار گذشته باشیم بلکه می‌توان با ترکیب آهنگ‌هایی از گذشته رو به جلو حرکت کنیم.

سیر موسیقی ما بعد از انقلاب با فراز و فرودهای بسیاری در معرفی خواننده، نوع آهنگ و... در رسانه ملی روبه‌رو بوده است. این تغییرات براساس مقتضیات روز جامعه اتفاق می‌افتد یا نگرش‌های مدیریتی؟

بعد از انقلاب و با آغاز جنگ، موسیقی حماسی مطرح شد که در آن زمان کمک بزرگی بود تا موجی از همدلی و شور و نشاط را در میان مردم ایجاد کند. بعد از جنگ، موسیقی پاپ که در کشورهای غربی شکل گرفته بود، وارد موسیقی جامعه ما شد و نسل جوان مان را با خود همراه کرد و در سال‌های اخیر هم موسیقی رپ آمده است که نسل جدید آن را می‌پسندند. اینکه الان بگویم چرا آهنگ‌های قبل از انقلاب حذف شده است و به دنبال مقصر آن بگردیم به نظرم تنها پاپ کردن صورت مساله است بلکه نیاز شنوایی و ذائقه مردم در این روزها این سبک از موسیقی است و اینکه هر سبک موسیقی پس از مدتی نیاز به تغییر و بازنگری دارد. البته نقش مدیران رسانه ملی در انتخاب اینکه چه کسی بخواند و چه کسی نخواند بی‌تاثیر نیست ولی نمی‌توان تمام دگرگونی‌ها را متوجه آنان دانست. امروز با وجود فراگیر شدن دنیای مجازی و گوناگونی رسانه‌ها در زندگی ما جوری شده که دیگر نقش رسانه ملی در جهت‌دهی به موسیقی کشور

به اعضای شورا مربوط نیست بلکه بررسی محتوایی کارهایی که به ما تحویل داده می‌شود در دستور کاری ما قرار دارد و تصمیم‌گیری در مورد بقیه موارد بر عهده مدیران است که چه کاری پخش بشود و چه کاری پخش نشود. البته تا این لحظه خاطرم نیست کاری که از نظر ادبی و محتوایی مشکلی نداشته، رد شده باشد. شورا همیشه سعی دارد تا سلاقی و عقاید مختلف را در نظر بگیرد و براساس آن اقدام به انتخاب آثار کند چون معتقدیم در روزگار امروز به ازای هر شهروند ممکن است سلیقه‌های مختلفی وجود داشته باشد که اگر نیاز آنها نادیده گرفته شود، ممکن است از طریق رسانه‌های دیگری نیاز خودشان را برطرف کنند. موسیقی پاپ نیز چون نیاز روز جامعه است و سنین مختلفی از مردم آن را می‌پسندند همواره در رسانه ملی مورد توجه است و تقریباً در این سه دهه فعالیت آن در برنامه‌ها و سریال‌های مختلف شاهدیم که کارهای فاحری ساخته شده است که خیلی از آنها هنوز هم در ذهن مردم باقی است. مطمئناً تا وقتی این نیاز وجود دارد مدیران هم به آن احترام می‌گذارند و شاهد پخش موسیقی پاپ از رسانه ملی هستیم.

انتخاب آثار متنوع، نیازمند استفاده از اعضای با نگاه‌های متفاوت است. چقدر استفاده از شاعران جدید و به روز در شورا لحاظ می‌شود؟

مطمئناً همین نگاه هم در شورا وجود دارد و تقریباً هر چند هفته‌ای یکبار در کنار اعضای ثابت شورا از اعضای جدیدی هم استفاده می‌کنیم تا سلیقه واحدی حاکم نشود. در کنار این موضوع تصمیم‌گیری‌های مدیران در روند پخش موسیقی هم بی‌تاثیر نیست و گاهی تعارضاتی را هر چند وقت یکبار درخصوص آثار رد شده توسط ما با مدیران شاهد هستیم که باید راهکار جدی‌تری برای آن در نظر گرفت. به‌طوری‌که بارها پیش آمده کاری که از نظر ما مورد قبول نبوده بعد از چند هفته از آنتن شبکه‌ای پخش شده است یا دیدیم که حتی کاری بدون آمدن در شورا مجوز پخش گرفته است.

حتی با نظارت‌های انجام شده، گاهی کارهایی را می‌بینیم که آهنگ و ترانه‌ای تقلیدی از خواننده‌های

مثل گذشته نیست و باید بگویم اگر هم اثری توسط ما پخش نشود، مخاطب در رسانه‌های مختلف، موسیقی مورد علاقه خود را پیدا می‌کند.

موسیقی رپ هم مطلوب قشر وسیعی از جوان‌های کشور شده است که اگر در صداوسیما پخش نشود به دنبال آن در رسانه‌های دیگر می‌روند. فکر نمی‌کنید تغییر نگاه به این جنس از موسیقی در صداوسیما لازم است؟

در بعضی سریال‌ها و برنامه‌های طنز موسیقی رپ اجرا شده است ولی نیاز دارد تا بیشتر از این چیزی که بوده کار شود. البته بحر طویل که قدمت بسیار زیادی در ادبیات‌مان دارد هم با کمی تفاوت در ساختار یک نوع رپ محسوب می‌شود. فکر می‌کنم هر نوع موسیقی که بتواند به مردم نزدیک شود باید به آن پرداخته شود. چون رسانه ملی برای مردم است و مردم تصمیم‌گیران اصلی آن هستند و نه مدیران؛ حال بخواهد موسیقی سنتی باشد یا موسیقی رپ.

ترانه‌های اجتماعی در آثار شاعران ما کمتر به چشم می‌خورد. ریشه آن را باید در کجا جست‌وجو کرد؟

به نظرم ترانه‌های اجتماعی قبل از انقلاب به مراتب بیشتر از الان است. شاید بستر اجتماعی آن زمان این گونه ترانه‌ها را بیشتری می‌طلبد. نگاه انتقادی هنرمند به جامعه خود و مطرح کردن حرف دل مردم باید اولویت کاری او باشد اما با بیانی اصولی و محترمانه باید حرف خود را بزند تا به تخریب کسی منجر نشود. باید بداند که مخاطب انتقادش چه کسی است و چقدر با بیان خود می‌تواند تاثیر گذار ظاهر شود. البته امروزه هر کسی خودش را علامه دهر می‌داند که در همه مسائل صاحب‌نظر است و کمتر انتقادی را در هر قالبی می‌پسندد که این خود به بالا فتن آستانه تحمل‌ها و انتقادپذیری هر چه بهتر مسئولان و اقتشار مختلف جامعه نیاز دارد.

تولیدات مرکز موسیقی نسبت به گذشته بسیار کاهش پیدا کرده است. آیا ریشه این موضوع به مشکلات اقتصادی سازمان بر می‌گردد؟

اگر بخواهم به صورت خیلی خلاصه بگویم موسیقی به لحاظ مالی در این کشور جز ضرر هیچ چیز دیگری نیست. با وجود کپی رایت‌های پی‌در پی که با فاصله کمتر از ۲۴ ساعت بعد از تولید یک اثر اتفاق می‌افتد چه انتظاری می‌توان به برگشت مالی کار داشت.

زمانی در شبکه‌های رسمی صداوسیما موسیقی در طول روز و به صورت مقطعی پخش می‌شد ولی الان به گونه‌ای شده که از هر ثانیه آن برای تبلیغ و درآمذایی استفاده می‌کنند و این تصور وجود دارد که تا وقتی می‌توان از آنتن شبکه‌ها پول در آورد چه نیازی به پخش موسیقی است.

حتی الان خیلی از ترانه‌سرایان و آهنگسازان ما بازار خوبی ندارند و می‌بینیم که خیلی از خواننده‌ها در تولید آلبوم خود به دنبال کمترین هزینه هستند. حتی به گونه‌ای شده که اگر ۶ دانگ صدا هم ندارید با قدری هزینه بیشتر و توسل به افکت‌های کامپیوتری صدای شما را تبدیل به صدایی قابل قبول می‌کنند یا حتی با پرداخت پول می‌توانید صدای خود را برای تیتراژ یک فیلم محک بزنید.

ارائه «مصائب شیرین ۲» در جشنواره بین‌المللی فیلم فجر

علیرضا داودنژاد خبر داد فیلم «مصائب شیرین ۲» را به جشنواره فیلم فجر ارائه کرده است. این کارگردان سینمای ایران در گفت‌وگویی کوتاه با «ایسنا» خبر داد جدیدترین ساخته‌اش را برای حضور و نمایش، طبق مشورتی که با سرمایه‌گذاران فیلم داشته است، در فجر بین‌المللی که اردیبهشت‌ماه برگزار می‌شود، ارائه کرده و برای اولین بار در آن رویداد به نمایش درخواهد آمد. دبیر جشنواره فیلم فجر اواسط دی‌ماه در نشست خبری‌ای که برای اعلام لیست فیلم‌های فجر برگزار شده بود، نامی از «مصائب شیرین ۲» علیرضا داودنژاد نبرد و اعلام کرد نسخه‌ای به دبیرخانه نرسیده است و در همان مقطع علیرضا داودنژاد گلایه کرد از اینکه چندین بار به مسئولان جشنواره اعلام کرده است که فیلم در مراحل آماده‌سازی نهایی است و ۷۰ درصد پخش انگلیسی آن آماده است و بقیه آن با توجه به فصل در حال فیلمبرداری است و به جشنواره می‌رسد اما فیلم در جشنواره به نمایش درنیامد. علیرضا داودنژاد که در سال ۷۷ «مصائب شیرین ۱» را ساخت در پاسخ به اینکه سرنوشت بچه‌های «مصائب شیرین» را در این فیلم خواهیم دید؟ گفته است: بله، آنها در همان شرایطی قرار می‌گیرند که پدر و مادرهایشان را در آن قرار داده بودند، اگرچه با تفاوت‌هایی که به زمان و مکان متفاوت مربوط می‌شود. در «مصائب شیرین ۲» به تهیه‌کنندگی علیرضا داودنژاد؛ بنیاد سینمایی فارابی، فیلمبران و شرکت صنایع غذایی انجمن در لندن سرمایه‌گذاری کرده‌اند.

نارضایتی از افزایش سالن سینمایی در غرب تهران

علی سرتیپی، رئیس کانون پخش کنندگان و مدیر پردیس سینمایی کورش نسبت به افزایش سالن‌سازی سینمایی در غرب تهران ابراز نارضایتی کرده است. پردیس سینمایی کورش ازجمله سالن‌های سینمایی موفق در غرب تهران است که در سال‌های اخیر به‌عنوان سینمای پر فروش کشور بوده است. احتمالاً با افزایش سالن‌های سینمایی در غرب تهران رقیب‌های جدی به پخش سینمایی اضافه خواهند شد. سرتیپی در این باره به «مهر» گفته است: «متأسفانه در حال حاضر نظارت درستی روی ساخت وساز سالن‌های سینمایی وجود ندارد، به‌عنوان مثال در غرب تهران پردیس‌هایی مانند «کورش»، «زندگی» و «مگامال» فعال است که هر کدام چندین سالن سینما دارد، با وجود این تعداد سالن سینما، یک پردیس دیگری با نام «رزمال» در حال ساخت است که دارای هشت سالن سینماست، یا «ایران مال» که در حال حاضر با ۱۱ سالن سینما ساخته شده است و می‌خواهد ۲۰ سالن دیگر نیز به مجموعه خود اضافه کند. «وی ادامه داد: «در واقع مجموعه غرب تهران تا آنجا که ما در دایمیت تعداد بسیاری سالن سینما دارد و هیچ‌کس روی این امر نظارت نمی‌کند که چرا باید این تعداد سالن در یک منطقه ساخته شود. درست است که ساخت سالن سینما تاجایی به نفع سینماست اما از مرحله‌ای به بعد افزایش سالن سینما باعث می‌شود مخاطبان سالن‌های دیگر کم‌شود و سرانه هر سالن سینما از بین برود. در چنین شرایطی می‌بینیم که شرق تهران سالن سینما ندارد.»